

El futuro espera en el Retiro

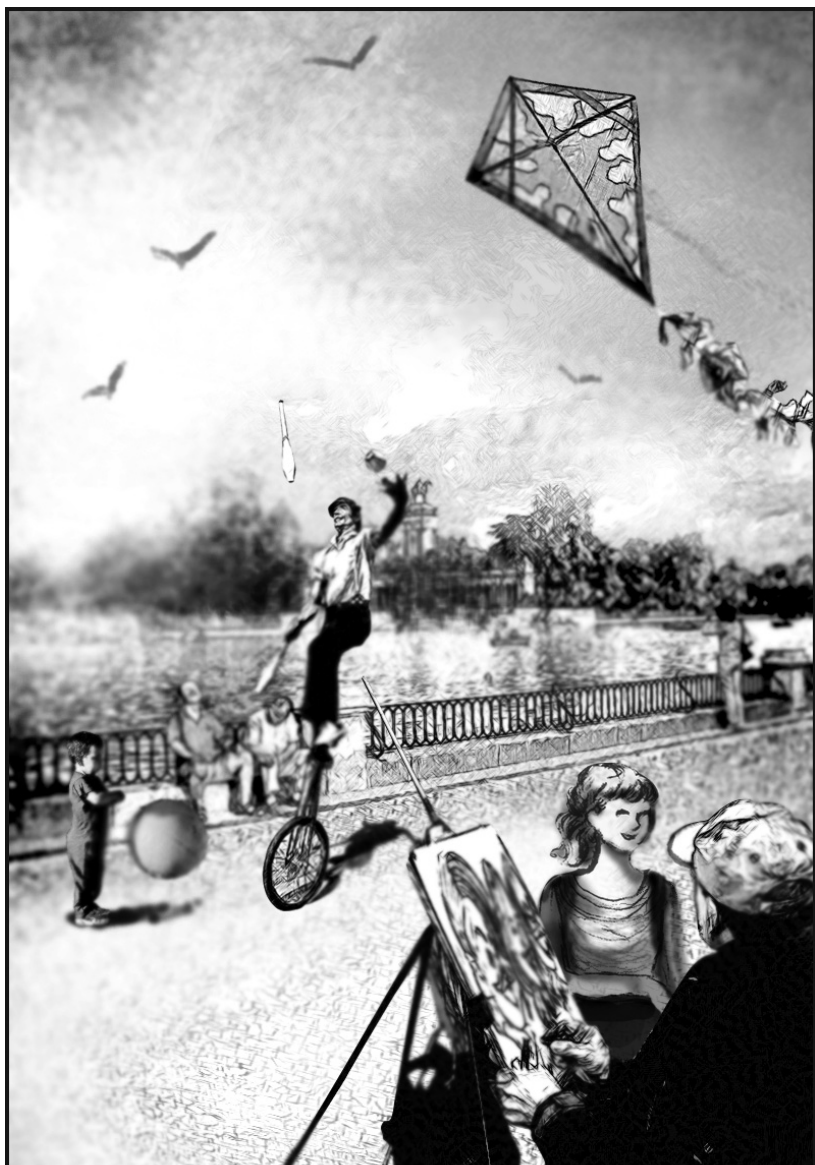
Než se pustíte do čtení:

1. V této povídce navštívíme nejvýznamější park v centru Madridu: el Parque del Buen Retiro, el Retiro (park Dobrého oddechu). Máte rádi parky? Čemu všemu se v parku můžeme věnovat?

En el parque se puede...

Cuando estoy en un parque me gusta...

2. Věříte věštcům? Věříte, že je možné číst budoucnost v tarotových kartách? Máte osobní zkušenost s některou z těchto věšteckých metod: tarot, astrologie, spiritismus, ...?

En el paseo que bordea el Estanque ya hay muchos artistas que divierten a los visitantes del parque, como todos los domingos.

El futuro espera en el Retiro

*Mírala, mírala, mírala,
viendo pasar el tiempo,
la Puerta de Alcalá.*

Ana Belén y Víctor Manuel, «La puerta de Alcalá»

Esperanza sale de la boca de metro y cierra los ojos para protegerse de la luz. Es pronto, pero el sol ya brilla con fuerza. El verano está cerca, y el calor seco de Madrid abraza a la mujer. Si no quiere sudar todo el día, Esperanza tiene que llegar a su puesto de trabajo pronto y elegir un buen lugar a la sombra.

El semáforo se pone verde y Esperanza cruza la calle. Los conductores de los coches la miran extrañados, pero Esperanza ya está acostumbrada. Sabe que su aspecto es raro. Lleva en la cabeza un pañuelo verde que le cubre el pelo, una falda larga de muchos colores y una camisa con bordados, colgantes y medallas brillantes. En las manos llenas de anillos carga una silla y una mesa plegables, y dentro de su mochila está su tesoro, su instrumento de trabajo: las cartas del tarot. Esperanza trabaja como vidente en el Parque del Buen Retiro.

Hoy es domingo, así que el parque está lleno de gente. Parejas que pasean de la mano; deportistas corriendo, montando en bici o patinando; personas mayores que toman el sol en los bancos; familias que van a montar en barca o toman helados; grupos de inmigrantes que comparten recuerdos y noticias de sus países a la sombra de los plátanos...

Esperanza no ve nada de todo esto. Mientras pasa junto a la estatua del Ángel Caído y deja a su derecha el Palacio de Cristal, la vidente está pensando en el extraño sueño que ha tenido esta noche. Ha soñado que no se despertaba sola, que a su lado dormía un hombre de pelo negro rizado y pómulos marcados. Esperanza ha soñado que era feliz. Cuando despertó estaba sola, pero el sueño era muy real, y Esperanza sabe que estos sueños significan algo, son avisos del futuro.

Budoucnost čeká v Retiru

Pohled, jak brána Alcalá

plynutí času počítá...

Pohled, jak branou Alcalá

čas jako voda utíká...

Ana Belén y Víctor Manuel, «La puerta de Alcalá»

Esperanza vystupuje východem z metra a přivírá oči, aby se chránila před prudkým světlem. Je časně, ale slunce už žhne naplno. Léto klepe na dveře a suché madridské horko ženu zaplavuje. Jestli se nechce potit celý den, Esperanza musí dorazit včas na stanoviště, kde pracuje, a najít si vhodné místo ve stínu.

Na semaforu blikne zelená a Esperanza přechází na druhou stranu ulice. Řidiči v automobilech na ni pohlíží s údivem, ale Esperanzu to nepřekvapuje. Ví, že její vzhled je neobvyklý. Na hlavě má uvázaný zelený šátek, který jí pokrývá vlasy. Na sobě má dlouhou pestrobarevnou sukni a vyšívanou košili posetou přívěsky z třpytivých mincí. V rukou, jejichž prsty jsou plné prstenů, nese skládací stolek a židličku, v batůžku pak ukrývá poklad, svůj pracovní nástroj: tarotové karty. Esperanza se živí jako kartářka v parku Buen Retiro.

Dnes je neděle, a proto je park plný lidí. Jsou tu dvojice, které se vedou za ruce, sportovci, kteří běhají, jezdí na kole nebo na kolečkových bruslích. Starší lidé, kteří se opalují na lavičkách, rodiny, které se přišly svést na loďce anebo si dát zmrzlinu, skupinky přistěhovalců, kteří se tu sešli, aby si ve stínu platanů zavzpomínali anebo předali zprávy ze vzdálené vlasti...

Esperanza nic z toho nevnímá. Zatímco prochází kolem sochy Padlého anděla a po pravici za sebou nechává Skleněný pavilon, přemýšlí o podivném snu, který se jí na dnešek zdál. Zdálo se jí, že se neprobouzela sama, že po jejím boku spal muž s černými kadeřavými vlasy a výraznými lícními kostmi. Esperanza byla ve snu šťastná. Když se probudila, byla sama, avšak ten sen byl velmi živý. A Esperanza ví, že takové sny něco znamenají, bývají předzvěstí budoucnosti.

La adivina llega por fin al Estanque. Un grupo de turistas japoneses se hace una foto con el monumento a Alfonso XII al fondo. Desde una barca, unos chicos echan agua a unas extranjeras rubias que hay en otra barca.

En el paseo que bordea el Estanque ya hay muchos artistas que divierten a los visitantes del parque, como todos los domingos. Esperanza saluda con la mano a Pepe, el dibujante que ofrece caricaturas. Más adelante, un malabarista lanza su diábolo a veinte metros de altura y lo recoge con elegancia. El grupo de titiriteros prepara el teatrillo, y las marionetas duermen a sus pies. Detrás de los árboles, unos jóvenes aprenden a bailar *capoeira*. Pero Esperanza parece no ver nada de todo esto: sólo piensa en el sueño de esta noche, en el hombre que la está esperando en algún lugar.

Al final del paseo, en un extremo del Estanque, están los videntes. Ya hay cinco o seis ocupando sus puestos. Algunos leen el tarot, otros la palma de la mano, algunos lanzan huesos al aire y otros escriben cartas astrales. Muchos de ellos tienen un aspecto parecido al de Esperanza. Esta saluda a todos y abre su silla y su mesa en el último trozo de sombra que queda libre. Se sienta, coloca un cartel, «Tarot, 12€», y empieza a barajar las cartas pensando aún en el sueño de la noche anterior. ¿Quién será ese hombre? ¿Y cómo aparecerá en su vida?

La mañana va pasando. Esperanza atiende a cuatro o cinco clientes. A todo el mundo le interesan las mismas cosas: necesitan consejos para saber si deben casarse u operarse, si es buen momento para comprarse un coche... A las dos, el sol está ya muy alto y el calor es casi insoportable. El parque está medio vacío. Varios videntes se han ido a comer en uno de los quioscos cercanos, pero Esperanza prefiere quedarse en su puesto pensando en sus cosas. Está nerviosa. Siente que su vida futura va a empezar hoy.

Una mujer se acerca, tímida e insegura, al puesto de Esperanza. Es una mujer bajita, con el pelo moreno y rasgos andinos. Cuando llega junto a Esperanza, duda. Esperanza dice:

—Buenos días, siéntese.

—Buenos días —responde la mujer con voz dulce—. Muchas gracias.

Esperanza comienza a echar las cartas inmediatamente. Cree que con esto impresiona a los clientes.

Věštkyň se konečně dostane k jezírku. Hlouček japonských turistů se právě fotí s pomníkem Alfonse XII. v pozadí. V jedné loďce jsou nějací mládenci, kteří šplíchají vodu na plavovlasé cizinky plující ve vedlejší loďce.

Na chodníku vedoucím podél jezírka je spousta umělců, kteří baví návštěvníky parku jako každou neděli. Esperanza zamává na pozdrav Pepemu, kreslíři, který maluje na počkání karikatury. Kousek dál žonglér právě vyhazuje své diablo do dvacetimetrové výšky a vzápětí ho s lehkou grácií zachytí. Skupinka loutkářů si připravuje představení, loutky jim odpočívají u nohou. Mezi stromy se několik mladých lidí učí tancovat capoeiru. Ale vypadá to, že si Esperanza vůbec ničeho nevšímá. Její myšlenky se soustředí na jedinou věc, na sen, který se jí dnes v noci zdál, na muže, který na ni někde čeká.

Na konci chodníku, u jednoho z nejzazších zákoutí jezírka, mají své stánoviště hadači. Na svých místech už jich vyčkává pět nebo šest. Někteří vykládají tarot, druzí čtou z ruky, jiní hádají z letu kostí vyhazovaných do vzduchu a další se pak zabývají astrální kresbou. Mnozí se svým vzhledem podobají Esperanze. Ta všechny pozdraví a rozloží si svůj stolek a židličku na posledním plácku, který je ještě ve stínu. Posadí se, umístí před sebe cedulku „Výklad tarotu – 12 eur“ a začne míchat karty stále v myšlenkách na sen z předchozí noci. Kdo bude ten muž? Jak asi vstoupí do jejího života?

Dopoledne pomalu utíká. Esperanza se ujme asi pěti nebo šesti zákazníků. Všechny zajímá to samé. Potřebují poradit, jestli se mají vdát nebo oženit, jestli mají jít na operaci, jestli je vhodná doba ke koupi automobilu... Ve dvě hodiny slunce stojí už hodně vysoko a horko se stává skoro nesnesitelné. Park se způli vylihnul. Pár věstců se šlo naobědvat do některého z okolních kiosků, ale Esperanza raději zůstane na svém místě, ponořená do svých myšlenek. Je neklidná. Cítí, že nový život by měl začít už dnes.

Nějaká žena nesmělým, nejistým krokem přichází ke stolku Esperanzы. Je to žena malé postavy, s černými vlasy a rysy andských indiánů. Když přistoupí k Esperanze, zaváhá. Esperanza ji vyzve:

„Pojďte za mnou a posadte se.“

„Dobrý den,“ odpovídá žena zpěvavým hlasem. „Děkuji mockrát.“

Esperanza začne bez meškání rozkládat karty. Je přesvědčená, že toto gesto na zákazníky působí.

—Veo un largo viaje. En el pasado —dice cuando ya tiene las cartas extendidas sobre la mesa.

—Cómo no —interrumpe la mujer—. Yo soy de Ecuador, vine a Madrid hace dos años. Un largo viaje, sí señora. ¡Figúrese! Y mi prima Estrella, que venía conmigo, odia los aviones. Pobrecita, ¡qué miedo! Un viaje muy largo, horrible.

A Esperanza le gustan mucho este tipo de clientes que dicen todo ellos solos. La mujer habla despacio, como en un importante discurso, pero con una voz dulce y amable.

—Antes del viaje... veo un gran éxito— continúa Esperanza.

—¿Un éxito?

—Veo papeles, ¿libros, quizás?

—¡Ah! —exclama la mujer—, pues debe de ser mi graduación en la universidad de turismo. Un gran éxito, sí. Pero ya ve usted, de todas maneras tuve que venir a Madrid a ganar dinero. Una parte de lo que gano la mando a mi hermana Sonia para que su hija Micaelita (nosotros le decimos Mimi, ¿sabe?) también pueda ir a estudiar. Es una niña muy lista.

La mujer espera alguna admiración por parte de Esperanza, pero esta solo sonríe.

—Y de mi situación actual, ¿qué dicen las cartas?— pregunta la mujer sudamericana.

Esperanza recoge las cartas y las baraja mecánicamente. Ahora ya hace mucho calor. Esperanza empieza a extender las cartas de nuevo, pero no se concentra, sigue pensando en su sueño. ¿Es que no va a descubrir hoy qué significa ese sueño? ¿Quién es el hombre? Es importante encontrarlo, está claro, pero ¿dónde?

—¡Ay, Dios mío! —grita la mujer y señala con miedo una de las cartas—. ¿No es esa la Muerte?

—No tenga miedo —dice Esperanza—. Es la Muerte, es verdad, pero el significado de la carta es más general, no significa necesariamente que alguien vaya a morir o enfermar.

—¡Uf! Menos mal —suspira la mujer, aliviada.

Esperanza estudia las cartas.

„Vidím dlouhou cestu. V minulosti,” řekne, jakmile má všechny karty na stole rozložené.

„Aby ne,” přeruší ji žena. „Já jsem z Ekvádoru, do Madridu jsem přijela, jsou tomu dva roky. Byla to dlouhá cesta, to tedy ano. Jen si to představte! A moje sestřenka Estella, která letěla se mnou, nesnáší cestování letadlem. Chudinka! Byla hrůzou bez sebe. Byla to dlouhá a strašná cesta.”

Esperanza má ve velké oblibě tenhle typ zákazníků, kteří si všechno poví sami. Žena mluví pomalu, jako by pronášela nějaký důležitý proslov, ovšem melodie jejího hlasu je sladká a laskavá

„Před cestou... vidím velký úspěch,” pokračuje Esperanza.

„Úspěch?”

„Vidím papíry, snad jsou to knihy?”

„Aha!” zvolá žena. „To musí být můj diplom z vysoké školy cestovního ruchu. Ano, byl to velký úspěch. Ale jak vidíte sama, stejně jsem musela sem do Madridu vydělávat peníze. Část toho, co vydělám, posílám své sestře Sonie, aby její dcera Micaelita (ale doma jí všichni říkáme Mimi, víte?) mohla také chodit do školy. Je to moc chytré děvče.”

Žena čeká na nějaký projev obdivu, ale Esperanza se jen usmívá.

„A co říkají karty na mou současnou situaci?” ptá se Jihoameričanka.

Esperanza shrábne karty a mechanicky je začne promíchávat. Tou dobou už je hrozná horko. Esperanza začne znovu na stole rozkládat karty, je ale nesoustředěná. Pořád musí myslet na ten sen. Že by dnes nakonec jeho tajemství nerozluštila? Kdo je ten muž? Musí ho najít, to je jasné, ale kde?

„Proboha!” vykřikne žena a s hrůzou ukazuje na jednu kartu. „Není to smrt?”

„Nebojte se!” uklidňuje ji Esperanza. „Je to sice smrt, ale význam té karty je obecnější, nemusí nutně znamenat, že někdo zemře nebo onemocní.”

„To jsem si oddechla! Ještěže tak,” prohlásí s úlevou žena.

Esperanza si prohlíží karty.

—Mire —dice al fin—, la Muerte aparece encima del Oro. Eso quiere decir que hay un enemigo en su trabajo, alguien que le puede hacer daño a usted.

—¡Ya sé quién es! —interrumpe otra vez la mujer. Esperanza está contenta. Esta mujer lo dice todo sola y ella puede mientras tanto pensar en sus cosas—. Es doña Paloma, seguro. Doña Paloma es mi patrona, trabajo en su casa limpiando y cuidando a los niños. Ella es médica, ¿sabe? Trabaja muchísimo, así que no tiene tiempo para cuidar la casa. Y su marido, don Alejandro, menos. Lo que pasa es que doña Paloma está siempre nerviosa, pobre, y nunca le gusta cómo hago las cosas. A veces puede ser muy antipática, la verdad.

Tras un momento de duda, la mujer pregunta:

—¿Qué dicen de eso las cartas? ¿Me iré a buscar otro trabajo o me quedaré con doña Paloma? Mi amiga Estrella dice que es mejor cambiar de trabajo, pero yo no sé qué hacer.

—Veamos —Esperanza se concentra—. Al lado del dinero está el Loco, ¿lo ve?

—¡Es verdad! ¿Y qué significa?

—Quiere decir que hay algo en su trabajo que es a la vez muy bueno y muy malo, y por eso es difícil decidirse.

—¿Muy bueno y muy malo? No sé qué será... ¡Ah, sí, claro, cómo no! El demonio de Luisito.

—¿Demonio?

—Bueno, yo así le digo, ¿sabe? Es el hijito de doña Paloma y don Alejandro. Todo el día hace travesuras sin parar, me vuelve loca... Pero es tan lindo, tan guapetón y cariñoso.

La mujer suspira. De pronto parece recordar algo importante.

—Oiga, otra cosa. ¿Sabe si don Alejandro le va a dar el trabajo a mi hermano Héctor?

—Humm... —Esperanza se queda pensativa, esperando más información de la mujer.

„Podívejte,” řekne konečně, „smrt se objevuje tady nad kárami. To znamená, že v práci máte nějakého nepřítele, někoho, kdo vám může ublížit.”

„Už vím, kdo to je!” opět ji přeruší žena. Esperanza je spokojená. Tahle žena si poví všechno sama a ona zatím může přemýšlet o svých záležitostech. „To je doña Paloma, určitě. Doña Paloma je žena, pro kterou pracuji. Starám se o její děti a o úklid v domácnosti. Ona je lékařka, víte? Má moc práce, takže jí nezbývá čas na domácnost. A jejímu muži Alejandrovi ještě méně. Potíží je v tom, že doña Paloma je chudinka pořád nervózní, nikdy se jí s ničím nezavdčím. Někdy umí být opravdu nepříjemná.”

Po chvíli zaváhání se žena zeptá:

„Co o tom říkájí karty? Mám si hledat jinou práci, anebo mám zůstat u doni Palomy? Moje kamarádka Estrella říká, že by bylo lepší změnit práci, ale já nevím, co dělat.”

„Tak se na to podívejme,” soustředí se Esperanza. „Vedle karty s mincemi je karta Blázna, vidíte?”

„Ano, opravdu! A co to znamená?”

„Znamená to, že na vaší práci je současně něco dobrého i něco špatného. Proto je těžké se rozhodnout.”

„Něco dobrého a něco špatného? Nenapadá mě, co by to mohlo být... Ale ano, jistě, jak jinak! Ten malý čertík Luisito.”

„Čertík?”

„No, já mu tak říkám, víte? Je to synek doni Palomy a dona Alejandra. Celý den provádí nějaké vylomeniny, někdy mám pocit, že z něj přijdu o rozum... Ale je strašně roztomilý, má tak krásný kukuč a je to hotový mazlíček!”

Žena si povzdechne. Náhle se zdá, že si na něco důležitého vzpomněla.

„Poslyšte, ještě jedna věc. Povíte mi, jestli don Alejandro dá mému bratrovi Héctorovi práci?”

„Hmmm...,” Esperanza se zamyslí v očekávání dalších ženiných informací.